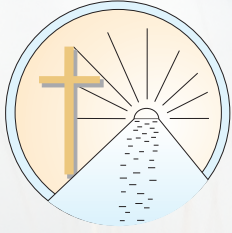

Nr 8 2021

Sions Missionstidning

*Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte ska synda.
Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern:
Jesus Kristus, den rättfärdige. Han är försoningen för våra synder,
och inte bara för våra utan också för hela världens.
(1. Joh. 2:1-2)*

Sions Missionstidning

Nr 8 2021

BIBELORDET

Hebr. 3:15-19

Det heter: I dag, om ni hör hans röst, förhärda inte era hjärtan som vid upproret. Vilka var det då som hörde men ändå gjorde uppror? Var det inte alla de som Mose förde ut ur Egypten? Och vilka var han vred på i fyrtio år? Var det inte på dem som syndade och blev liggande som lik i öknen? Och vilka gällde hans ed att de aldrig skulle komma in i hans vila, om inte dem som vägrade lyda? Vi ser alltså att det var på grund av otro som de inte kunde komma in.

HELGDAGAR

Tionde söndagen efter pingst,
Luk. 12:42-48,
Trofast förvaltning av Guds gåvor

Elfte söndagen efter pingst,
Matt. 11:20-24,
Kallelsetider

Tolfta söndagen efter pingst,
Matt. 23:1-12,
Sjävprövning

Trettonde söndagen efter pingst,
Joh. 9:1-7, 39-41,
Jesus vår helare

Fjortonde söndagen efter pingst,
Mark. 12:41-44,
Vår nästa

AUGSBURGSKA BEKÄNNELSEN Artikel 9

Om dopet

Om dopet lära de, att det är nödvändigt till saligheten och att Guds nåd tillbjudes genom dopet samt att barnen böra döpas, för att de genom dopet får framföras till Gud och så upptagas i hans nåd. De fördöma vederdöparna, som bestrida, att barnen bli frälsta genom dopet.

Lövhyddohögtiden	4
Alla är kallade äga Guds Frid	6
Missionsarbetet i Albaninen	7
Guds nåd.....	8
Liturgi och väckelse.....	9
Barnsida: Jakob	12
Ungdomsflik: Förlåt	14
På himmelens strand	16
Väckelse	18
Ny människorättsorganisation har grundats i Finland	20
Radio LFF.....	22
Annonser och prenumerationer	24

UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

Ansvarig redaktör:
Vesa Pöyhtäri
Permosvängen 111
68600 Jakobstad
vesa.poyhtari@lff.fi
+358 44 2175410

Redaktionsråd:
Sven Sundström,
Susanna Östman,
Magnus Enlund

Layout:
Grafica Layout & Foto
Ulrica Wik
Tel. 050-536 7726
ulrica@grafica.fi

ISSN 1455-8882 (print)
ISSN 2490-0869 (web)

Tryck:
Forsberg Printed
Communication Oy Ab

RADIERADE HELGSAMMANKOMSTER

1.8	Skutnäs
6-8.8	Kållbymöte
15.8	Punsar
22.8	Närvilä
29.8	Skutnäs

Lövhyddohögtiden

”Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när ni inbärgat landets skörd, skall ni fira HERRENS högtid i sju dagar. På första dagen är sabbatsvila, och på åttonde dagen är också sabbatsvila. På första dagen skall ni ta frukt av era vackraste träd, kvistar av palmer och grenar av lummiga träd och av pilträd, och ni skall glädja er i sju dagar inför HERRENS, er Guds, ansikte. Ni skall fira denna högtid som en HERRENS högtid sju dagar om året. Detta skall vara en evig stadga för er från släkte till släkte. I sjunde månaden skall ni fira den. Då skall ni bo i lövhyddor i sju dagar. Alla de som är födda i Israel skall bo i lövhyddor, för att era efterkommande skall veta att jag lät Israels barn bo i lövhyddor när jag förde dem ut ur Egyptens land. Jag är HERREN, er Gud. Och Mose talade till Israels barn om HERRENS högtider.” (3 Mos. 23:39-44)

Till lövhyddohögtiden skulle man bygga en lövhydda. Högtiden påminner om hur israeliterna vandrade under ökenvandringen. Men denna högtid har egentligen två betydelser. Den var också en skördefest. Högtiden infaller i samband med att man samlar in höstens skörd.

Under lövhyddohögtiden, som är den avslutande högtiden i den judiska kalendern, är huvudtemat att bo i en lövhydda och att fröjas inför HERREN under sju dagar för att minnas Guds godhet och omsorg under pilgrimsresan. Från träldomen till det förlovade landet.

Under ökenvandringen fick Israels folk vandra under Israels Guds beskydd och njuta av hans dagliga omsorg. Varje morgon fick de samla in dagens behov av ”bröd från himlen” och dricka ur vattenbäckar i öknen.

Israel fick erfara, att Gud inte behöver människans hjälp mot fiender. En lövhydda skulle

man verkligen inte betrakta som en borg eller en stadig fästing mot fienden, men precis detta var den ändå. En lövhydda var den tryggaste platsen i hela världen därför att det var Israels Gud som hade brett sina skyddande vingar över den. Fientliga nationer kunde inte slå Israel för att Gud var hos dem.

Lövhyddor och ett tabernakel

Under ökenvandringen bodde Guds folk i lövhyddor. Gud själv hade sin boning, tabernakel (tält), utanför lägret (2 Mos. 33:7). I nya testamentet ger oss Johannes en annorlunda bild där någonting väsentligt har ändrats. Guds tabernakel är inte mera utanför lägret, utan det finns inom lägret. Enligt Johannes ”bodde” tabernaklet ”bland oss”. Och inte heller är tabernakel mera ett tält gjord av människors händer utan tabernaklet är Guds Son själv (Joh. 1:14). I Hebréerbrevet skrivs: ”Men nu har Kristus kommit som överstepräst för det goda som skulle komma. Genom det större och fullkomligare tabernaklet, som inte är gjort av

”Se, jag skall vara med er alla dagar till tidens slut”

människohand och alltså inte tillhör den här skapelsen, gick han in i det allra heligaste en gång för alla, inte med bockars och kalvars blod utan med sitt eget blod, och vann en evig återlösning.” (Hebr. 9:11-12)

I nya testamentets församling får vi alla bo i en ”lövhydda” och äta manna som Gud har gett oss från himlen. Guds tabernakel, alltså Kristus själv, är med. Han är närvarande i våra hyddor. Han har lovat: ”Se, jag skall vara med er alla dagar till tidens slut” (Matt. 28:20). Kristus delar ut manna genom evangelium, det vill säga i ordet, i nattvarden – måltiden för Kristi lekamen och blod - och i det heliga dopet.

Lövhyddohögtid och mission

Lövhyddohögtiden är också den avslutande skördefesten då fruktskörden bärgats in. Profetiskt handlar detta bland annat om att hela skörden av människor, både judar och hedningar, har kommit in i Guds rike. Detta fullbordades redan i Jerusalem under den första pingsten där även ett stort antal av gudstroende hedningar var samlade till den judiska högtiden. Efter högtiden fick de delta i en pingsthögtid, ordnad av Gud, och blev Kristi lärjungar.

Lövhyddohögtiden är den enda av Herrens högtider som specifikt inkluderar alla nationer och folk: ”Det skall ske att var och en som är kvar av alla de hednafolk som kom emot Jerusalem skall dra dit upp, år efter år, för att tillbe konungen, HERREN Sebaot, och för att fira lövhyddohögtiden.” (Sakarja 14:16) Under pingsthögtiden när den Helige Ande utgjöts började Petrus och apostlarna tala. I sitt tal hänvisade Petrus till lövhyddohögtiden. Han förstod att den profetiska judiska festkalendern just hade fullbordats, Herren

Kristus – Messias – hade kommit och besegrat den största fienden; döden, genom sin uppståndelse. Han förstod att Yom Kippur-festen, den stora försoningsdagen, hade fått sin fullbordning i Kristi slutliga offer. Det lamm som Gud hade utvalt försonade hela världens syndaskuld med sin offerdöd på Golgata kors. När den Helige Ande hade utgjutits över församlingen höll Petrus predikan och sade: ”Ångra er därför och vänd om, så att era synder blir utplånade och tider av nytt liv kommer från Herrens ansikte och han sänder Messias som är bestämd för er, nämligen Jesus.” (Apg. 3:19-20). Med ”tider av nytt liv” hänvisade Petrus till denna dubbel-fest; lövhyddohögtiden och skördefesten. Nu var det tid för ett nytt liv som Herren hade skapat med hjälp av Kristi offer. I detta liv får man leva i överflöd av Herrens godhet. I Kristi församling har man varje dag syndernas förlåtelse och Gud själv bor i en. Man har Guds godhet och beskydd, ingenting fattas mera.

I väntan på den himmelska högtiden

Vi kan förstå att lövhyddohögtidens profetiska bild visade på det kommande överflöd av Guds godhet mot sitt folk. Församlingen lever i det nya livet, eftersom de har gått in genom Kristus-dörren. Med Kristi närvaro i hans församling får vi leva och vandra i kristen tro och ett kristet liv tills han kommer åter och hämtar sin brud till den himmelska högtiden.

Kära läsare. Som kristna har vi ny manna och vi får dricka ur den andliga klippan som finns hos oss. Allt detta ger Herren oss i överflöd. För ingen fattas förlåtelse, för ingen fattas Guds närvaro och beskydd. Vi får bo tryggt.

Vesa Pöyhtäri

Alla är kallade äga Guds Frid

”Frid lämnar jag åt er. Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte modet.” (Joh. 14:27)

I vår tid är det oroligt och osäkert på många ställen. Många känner oro och fruktan för framtiden.

Livsrytmen omkring oss är präglad av brådska och oro. Olika livssätt och åskådningar strider mot varandra. För många är det viktigaste i livet jordiska egendomar, nöjen och förströelser, eller att på olika sätt förverkliga sig själva. Många människor hinner inte tänka på den frid som Jesus talar om. Det talas nog om fred i världen, fredsförbund mellan folk och länder. Olika slags fred och frid bjuds också ut åt människor, men Guds frid är helt okänd i världen. Ondskans ande har fått stor makt, därför att folk och länder vänt sig bort från Gud och hans ord.

Jesus talar om en frid som världen inte kan förstå eller ge. Det är en frid, en trygghet, som endast Jesus kan ge. Ge åt dem som hör honom till. Man kan inte förtjäna den på något sätt, utan Jesus ger den som gåva åt dem som tar emot honom i tro. Många har övergett sin barnatro, sitt dopförbund, och lever endast för vad denna värld har att ge. Då saknar man den frid som Jesus talar om. Ingen kan av sig själv bli Guds barn, Jesu lärjunge. Det sker, när Gud genom sitt ord och sin Ande får vidröra en människa, och visa vart synd, otro och avfallets följder leder. Det åstadkommer en sorg över det onda, men också en djup längtan efter nåd och förlåtelse.

Bibeln lär att det inte finns någon annan frälsning för oss, än Jesu Kristi försoningsgärning. Ingen annan rening från synd och otro än Jesu blod. Detta är kärnan i evangeliets budskap som ännu predikas.

Guds barnskap, Guds frid, får varje människa som i tro tar emot evangeliet om syndernas förlåtelse. Aposteln Paulus skriver i Rom. 5:1: “När vi nu har förklarats rättfärdiga av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.” Att ha frid med Gud, betyder ett nytt förhållande till Gud. Att av nåd vara Guds barn, ej mera världens barn. Detta barnskap, denna frid, har Jesus berett och givit oss av nåd och kärlek. Han har satt oss in i sitt rike här på jorden. Det är Kristi kyrka och församling. Där vårdar och föder han oss med sitt levande ord, och med sin Helige Ande leder han oss på vägen mot det himmelska hemmet. Världen kan inte ge oss en sådan frid, men den kan inte heller ta den ifrån oss. Den frid som Jesus ger håller i livets alla skiften, och den håller också i döden.

Kära vän, när du tror på Jesus, när du känner Jesus, äger du frid i livet och frid i evighet. Himmelens härlighet är då vår framtid. Detta är det största av allt i tid och evighet.

Guds Frid
Per Svenfelt

Missionsarbetet i Albanien

År 2014 inledde LFF missionsarbete i Albanien. Fram till i år har tre personer blivit döpta, varav två har gått i dopskola.

Under den tid som Jimmy och Malena Svenfelt tjänstgjorde i församlingen hölls gudstjänster med Herrens nattvard varje söndag. Efter deras tid har högmässa hållits endast när undertecknad eller pastor Tapani Vähäkangas har besökt landet. Deltagandet i gudstjänsterna har varierat från 5 till 15 albaner. Senast, före epidemin, tjänstgjorde Harry och Inger Ylipää i Albanien under lite mer än en månads tid och då deltog cirka 15 albaner regelbundet i gudstjänsten.

Söndagskolarbetet är församlingens andra huvuduppgift i landet. Söndagskolor hålls

regelbundet i Durres och Pogradec. I Durres har församlingen bra samarbete med grundskolan. Rektorn, i en av stadens skolor, välkomnar oss gärna till skolans utrymme för att ha söndagskola. Rektorn är själv romersk-katolsk kristen med ett stort hjärta för den lutherska kyrkans arbete i det egna skoldistriktet. I Durres brukar söndagskolan samla cirka 20 barn, i Pogradec 5 till 10 barn.

Under Corona-tiden har vår albanska arbetare, tillsammans med sin familj, skött söndagsskolorna. Under den här sommaren har det även hållits barnläger på båda orterna. Det är viktigt att traditionen med sommarläger inte avbryts trots att vi från Finland inte kan besöka landet.

Vi är tacksamma till Gud för hans ledning, nåd och hjälp. Församlingen är ännu liten och svag och den behöver vårt stöd och våra förböner. Ett stort behov blir tillgodosett om vi nu i november kan välsigna Toni Heikkilä för att tjäna Albaniens lutherska kyrka genom LFF/Filiz-organisationen.

Vesa Pöyhtäri

Guds nåd

”Herrens nåd är var morgon ny”, så lyder en bekant psalm. Men vad innebär Guds nåd i våra liv? Jag tror nåden innebär flera saker. Det är en Guds nåd att vakna upp till en ny dag. En dag full av möjligheter, men också utmaningar. Garanterat kommer jag att synda, redan när jag öppnar mina ögon när jag vaknar. Men trots den syndiga naturen, får vi lita på att Guds nåd vilar över oss människor. Vi kan inte lägga till något för att förtjäna nåden. Nej, nåden får vi ta emot som en gåva. Den största nåden är att vi får tro våra synder vara förlättna i Jesu namn och blod. Men nåden har också andra dimensioner. Alla de gåvor vi får av Gud Fader är av nåd. Gud är en nådens Gud, det bör vi komma ihåg. Vi läser från Romarbrevet 5:20: ”Men där synden blev större, där överflödar nåden ännu mer.” Nåden innebär dock inte att vi får synda med vett och vilja. Vi ska ha respekt för nåden. I kyrkoliturgin läser vi följande ord: ”Gud av nåd förlåter oss alla våra synder och syndernas förlåtelse får vi låta förkunnas i Guds, Faderns, Sonens och den Helige Andes namn.”

Gud vet att vi är syndare, det är inget nytt för honom. Han vet också att vi på intet sätt kan kompensera det illa som vi har gjort mot Gud och människor. I psaltarpsalmen 103:11 läser vi följande trösterika ord som vi får ta emot: ”Så hög som himlen är över jorden, så väldig är Hans nåd över dem som fruktar honom”. En rätt gudsfuktan innebär att man inser

sin egen brist, och inser att man inte på egen hand kan åstadkomma ett bättre liv. Och att man inser att man behöver Jesus. Samtidigt är det viktigt att man bevarar en levande syndakännedom. Detta innebär att man behöver Guds kontinuerliga nåd och förlåtelse.

Till den som funderar om nåden ännu räcker i det egna personliga livet, vill jag säga till dig, du får tro att de som är fattiga i anden, de tillhör Guds rike. Du som inser din brist, din egen fattigdom, just till dig tillhör Guds nåd. Gud vill med sina förbarmande händer omsluta dig i nådens stora, kärleksfulla famn och berätta för dig hur mycket Han älskar dig. Också till dig som upplever att du inte känner dig värdig Guds nåd, vill jag berätta för dig goda nyheter. Det är inte ute med dig, nej Gud älskar dig just nu. När vi firar nattvarden kommer vi fram till nådens altare för att ta emot Jesu kropp och blod och lyssna till de trösterika orden: ”För dig utgiven, för dig utgjutet”. Gud vill komma dig nära. Ju mera vi umgås med Gud, läser Bibeln, ber och tar del av en kristen gemenskap, desto mer hänförd blir man av Guds makt och härlighet.

I slutet av denna betraktelse vill jag säga; Gud är kärlek och Han vill det bästa åt dig och åt mig, nu och för alltid, i evighet.

Magnus Enlund

Liturgi och väckelse

När jag blev ombedd att skriva om detta ämne kunde jag konstatera att ämnet inte tidigare, i någon nämnvärd grad, blivit behandlat i denna tidning. Därför åtog jag mig också detta med ödmjukt sinne. Meningen är inte att betraktelsen i ämnet är någon djupare utläggning. Om vi ser på begreppet i en vidare betydelse får vi konstatera att i själva verket har det både talats och skrivits om ämnet också i väckelsekretsar.

Bo Giertz har behandlat ämnet i en av sina skrifter. Den här betraktelsen kommer i första hand att handla just om liturgin i dess vidare betydelse och inte så mycket om det vi i allmänhet tänker på när vi hör ordet liturgi dvs. själva gudstjänstordningen, mässmelodierna osv. i vilka gudstjänstdeltagarna deltar. Visserligen är det den som formar gudstjänsten men som innehåller i sig också mycket mera. Dit kan vi räkna vördnaden för det heliga, Ordet, bönerna, andakter, psalmsång men också symboliken i gudstjänstdetaljer.

Det har en naturlig förklaring att liturgin i dess snävare betydelse enligt ovan inte haft så stark ställning när det gäller merparten av denna tidnings läsare eftersom vi har en väckelsebetonad bakgrund. Det betyder inte att det bland väckelsekretsar skulle ha saknats liturgi. Som exempel kan tas vördnaden för det heliga, Guds hus och hans Ord, böner som betts med knäppta händer och böjda huvuden och den starka psalm- och sångtraditionen. Om

vi överhuvudtaget tänker på ett mötestillfälle eller en sammankomst så finns där alltid en viss liturgi vari den samlade församlingen deltar. Inledningsorden som predikanten uttalar är: ”I Faderns Sonens och den Helige Andes namn”. När predikanten säger: ”låt oss be”, betyder det ju att församlingen med i anden. I bönen bes om Guds förbarmande över oss syndare och om Guds förlåtelse för alla våra synder. Ett stilla lyssnande till Guds Ord hör alltid till och psalmsången har i laestadianska kretsar fått vara hela församlingens samstämmiga lov och tack till vår himmelske Fader och slutligen all ära och pris till honom, åt vilken äran tillkommer. Som avslutning har församlingen fått lämna under Guds välsignelse. Ibland har också Guds folk fått samlas i mindre sammanhang till andakt i hem eller olika anstalter under liknande former.

Bakgrund

Liturgin har delvis sitt ursprung redan från synagogan. Inte bara när det gäller enstaka ord som t.ex. Hosanna, Halleluja och Amen utan också själva gudstjänstens uppbyggnad har släktskap med den gudstjänst som firades i synagogan där också Jesus deltog. Senare har den apostoliska kyrkan utökat med det som de fick av Frälsaren själv, det som varit som en höjdpunkt i högmässan, nämligen nattvarden och dess liturgi. Det finns knappast något annat i vårt samhälle som bevarats lika väl som denna tradition. Var hittar vi t.ex. en så välbevarad skatt av toner och melodier i

vår föränderliga värld som fortsättningsvis tonar i olika kyrkorum? Klangen av den lovsång som vår Frälsare och hans

lärjungar sjöng när de ätit påskalammet får ännu tona.

Kanske någon frågar sig vad det då är som är det väsentliga i gudstjänstlivet, i andakten och så vidare. Är det de yttre formerna? Är detta något som är avgörande för vår frälsning? Nej, inte så. Vi kan säga att detta är en form för att bevara det inre livet, vårt förhållande till vår Fader och våra medkristna genom den Helige Andes verk. Vår frälsning ligger inte i vad vi utövar eller förmår, utan enbart i vad vår Frälsare gjort, hans rättfärdighet allena, och det behagar Gud.

Liturgi och väckelse

Bo Giertz förklarar förhållandet mellan dessa två. Han visar på att båda dessa fanns redan i den apostoliska kyrkan. På pingstdagen när de närvarande hörde Petrus' predikan sägs det om dem: *"När de hörde detta, kände de ett styng i hjärtat. Och de sade till Petrus och de andra apostlarna: 'Bröder, vad skola vi göra?'"* (Apg.2: 37) Det här uppfattar vi ju som en stark väckelse genom den Helige Ande i Ordet. Senare läser vi följande: *"Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud."* (Apg. 2: 46) Vid ett annat tillfälle läser vi om Petrus och Johannes: *"Och Petrus och Johannes gingo upp till helgedomen, till den bön som hölls vid nionde timmen."* (Apg. 3:1). Vi får konstatera att båda dessa, väckelse och liturgi, varit med i den kristna församlingen.

Bo Giertz målar upp skillnaden mellan dessa två men också det som förenar, nämligen den Helige Ande. Han säger: *"Väckelsen är elds-lågan som flamlar upp i döda själar. Elden bränner i bröstet, syndaren känner ett styng i samvetet. På samma gång orolig och gripen frågar han: vad skall jag göra? Anden svarar med att upplysa om syndens allvar och Kristi gränslösa barmhärtighet."* Och han fortsätter: *"Liturgin är samme Andes verk till bevarande av den låga som blivit tänd"*. I själva gudstjänstfirandet har traditioner och detaljer kunnat variera men huvudstyckena är desamma.

Både väckelsen och liturgin har sin källa i samma redskap, nämligen Ordet. Väckelsen med ett profetiskt predikat ord, ofta med vardagsspråk, där Ordet krossar hårda hjärtan. Liturgin åter använder samma Ord och som talar *"visdom bland de som är fullmogna"* och lyfter också fram symbolerna och förebilderna av Kristus.

Tyvärr finns det en som vill motarbeta allt som har att göra med Guds rikets arbete, nämligen den Onde. Vi minns en av Jesu liknelser om vilket det står i Matt.13:24-25: *"Med himmelriket är det, såsom när en man sådde god säd i sin åker; men när folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg."* Därför har vi också fått uppmaningen att vaka och bedja för att inte komma på fall.

Liturgi utan väckelse

Genom att väckelse och liturgi är av olika slag har de ofta ställts mot varandra. Ändå får det ena inte utesluta det andra. Bo Giertz säger att liturgi utan väckelse är det farligaste av alla kyrkoprogram. Det känns som att hans påstående är mera aktuellt i dag än någonsin. Också för en kristen är det så lätt att börja slumra och allt blir bara rutiner. Allt kan se fint ut. Man deltar i gudstjänstlivet och är nöjd med sina prestationer. Predikan får en allt mindre plats och dess betydelse minskar.

Till vår natur är vi sådana att vi upphöjer det som mänskan själv åstadkommer. När det andliga livet tynar av fokuserar man hellre på förnyelse av liturgi och verksamhetsformer än en inre förnyelse, dvs. samvetets uppvaknande och bättring. Följden av detta blir att åhörarna inte längre behöver fråga: Hur skall jag syndare kunna bli frälst och salig?

Väckelse utan liturgi

Väckelsen kan också bli liturgins motståndare. Nu när vi levt under en pandemi så har vi erfarenhet av hur man lätt kan bli passiv när det getts möjligheter att ta del av gudstjänster och sammankomster via media. Alltså en passivitet vilket betyder att man bara vill lyssna och inte ta del i allt vad gemenskapen kring Guds Ord och en gudstjänst erbjuder. Bönen och sångerna tystnar för att inte tala om ett rent förakt för den beprövade form som man använt när Guds folk samlas. Här finns också andra faror. Förutom ovannämnda passivitet kan det hända att de beprövade formerna inte går i arv bland det uppväxande släktet, våra barn och barnbarn. Visst kan det vara bra med spontanitet men ofta går det så att mänskan i sin påhittighet kommer med sådant som inte är i enlighet med Guds vilja och därigenom inte blir till välsignelse. Ett rikt andaktsliv är till uppbyggelse men om fostran till detta saknas så saknas något i den kristnes liv. Också nattvardens betydelse kan börja förringas och kunskap om altartjänsten avta.

Vad är Guds vilja?

Liturgin är den heliga tjänst där Gud vill tjäna sin församling och där församlingen lovprisar honom för hans nåd och kärlek och där Ordet predikas rent och klart och där församlingen ber och får del av sakramenten. Gud är en ordningens Gud. Han har visat i sitt ord en klar linje hur hans plan ser ut för att frälsa mänskan. Han har utrustat sin församling med olika tjänster och gåvor. Om det kan vi läsa i Ef.4:11: *"Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter,*

somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare."

Jesus visade följande, i en liknelse, när två män kom upp till templet. Luk 18:10-13: *"Två män gingo upp i helgedomen för att bedja; den ene var en farisé och den andre en publikan. Fariséen trädde fram och bad så för sig själv: 'Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom andra människor, rövare, orättrådiga, äktenskapsbrytare, ej heller såsom denne publikan. Jag fastar två gånger i veckan; jag giver tionde av allt vad jag förvärvar. Men publikanen stod långt borta och ville icke ens lyfta sina ögon upp mot himmelen, utan slog sig för sitt bröst och sade: 'Gud, misskunda dig över mig syndare'."*

Gud är helig och rättfärdig. Därför sjungs också ett trefaldigt helig. Men Gud vill också, i sin stora kärlek, erbjuda sin allra största gåva åt en fattig, syndig mänska. Därför pekas det också på Guds Lamm, som borttager världens synder. När mänskan vaknar upp och blir delaktig av syndaförlåtelsens gåva blir gamla vackra seder mera än bara en sed och hjärtat lovprisar sin Gud och Fader.

Väckelsen den tar en gång slut, eftersom den skall pågå så länge världen står och mänskor sover i sin syndasömn. Liturgin däremot är början på den eviga lovsången, inför Guds tron i himmelen, och den skall aldrig ta slut. Om detta talas i Upp. 19:6-7: *"Och jag hörde likasom röster av en stor skara, lika bruset av stora vatten och dånet av starka tordön; de sade: 'Halleluja! Herren, vår Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung. Låtom oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo."*

"O att den elden redan brunne,
som du, o Jesus, tända vill!
O att all världen redan funne
den frid, som hör Guds rike till!"

Rune Östman

Jakob

Patriarkerna.

Jag har tidigare skrivit om "farfar" Abraham, "pappa" Isak och nu ska ni få höra om "sonen" Jakob. Han är den sista av de tre partiarkerna.

Isak hade gift sig med sin vackra fru Rebecka, och de tyckte mycket om varandra. Gud välsignade det som Isak gjorde, och han blev en mäktig man som var mycket rik. Efter ganska många år fick de två barn, som var tvillingpojkar. Det berättas i Bibeln att pojkarna var ganska vilda inne i Rebeckas mage, så Rebecka funderade varför de sprattlade på och knuffades så. Hon fick till svar av Gud: *"barnen ska bli till två olika folkslag, de ska gå skilda vägar, men den ene skall vara starkare än den andre och den äldre skall tjäna den yngre"*.

Tvillingarna hette Esau och Jakob. De var så olika som två tvillingar kunde vara. De liknade inte varandra. Esau var ganska hårig på

armarna och kroppen, men Jakob var slät. Esau älskade att vara ute och jaga, medan Jakob trivdes bäst hemma i lugn och ro. Esau trivdes bäst med pappa Isak medan Jakob trivdes med deras mamma Rebecka.

Esau var den som föddes först, Jakob kom några minuter senare. Därför var det Esau som skulle ärva allt av deras pappa, för att han var äldre. Men hela tiden kom Rebecka ihåg vad Gud hade sagt när barnen låg inne i hennes mage: *"den äldre skall tjäna den yngre"*.

När Isak blev gammal tänkte han ge en välsignelse till Esau, för att visa att Esau var den nye ledaren. Då ställde Rebecka till en stor bluff, där hon hjälpte Jakob att lura sin pappa Isak. Jakob klädde ut sig till sin bror! Han lade djurskinn på armarna och halsen. Han lånade Esaus kläder i smyg. Rebecka hjälpte honom att laga en god middag som Isak skulle äta.

Sedan gick han snabbt in till sin pappa, låtsades vara sin tvillingbror och lurade Isak att ge välsignelsen till honom istället.

Efteråt, när Esau kom hem och märkte att han hade blivit lurad, blev han så arg! Han skrek att han skulle döda Jakob. Jakob måste fly bort hemifrån. Han reste till ett annat land, och bodde där i många år, tills Esaus ilska hade gått över. Jakob kände sig som den mest ensamma personen i världen när han flydde bort hemifrån. Han, som alltid hade trivts bäst hemma, låg nu ensam ute på marken och försökte sova, med en sten som kudde.

Men när han sov, drömde han den mest underbara dröm, att en stege gick upp till himlen och att änglar hela tiden gick på stegen. I drömmen hörde han Guds röst som sa: *"Jag är Herren, Abrahams och Isaks Gud. Vart du än går skall jag vara med dig, jag ska hjälpa dig tillbaka till det här landet. Jag ska aldrig*

lämna dig." Jakob blev glad och tackade Gud. Han reste upp huvudkuddestenen som ett minne av drömmen. Gud höll vad han hade lovat, han hjälpte Jakob hela livet.

Senare blev deras folk Israel fler och fler, och deras barn och barnbarn blev många, många tusen. Ur detta folk blev världens viktigaste person född! Vem tror du jag tänker på? Jo, Jesus! Han var av Israels folk. Han var den som Gud för länge sedan hade lovat Abraham: *"genom din släkt ska alla folk på jorden bli välsignade"*.

Genom Jesus är alla människor på jorden välsignade, om vi tar emot honom i vårt hjärta och vill tro på honom. En sådan fin plan hade Gud tänkt ut för människorna för att hjälpa oss alla att nå fram till himlen.

Eva Hagnäs

Förlåt

”Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro”

I 1 Mos 50:15–21 kan vi läsa om hur Josefs bröder känner sig illa till mods. Bröderna hade behandlat Josef illa, slängt honom i en brunn, och sålt honom till Egypten. De hade redan mött Josef och Josef hade förlåtit dem. Men nu står bröderna återigen inför honom, och de tvivlar på att deras bror verkligen har förlåtit dem. Berättelsen om Josef och hans bröder är en fin berättelse om förlåtelse!

Gud förlåter oss

Förlåtelse hör till det allra viktigaste i den kristna tron, och har att göra med hur Gud visar sin kärlek till oss människor. Gud har förlåtit oss våra synder, dvs. allt det onda som vi gjort mot Gud och vår nästa. Han ger oss sin förlåtelse av nåd genom sin son Jesus Kristus. Att Gud i sin stora kärlek har förlåtit oss genom Jesus Kristus och hans korsdöd, är det allra viktigaste när vi tänker på förlåtelse. Kanske funderar vi ibland, har Gud verkligen förlåtit oss allt det vi gjort mot honom? Har Han förlåtit allt det onda jag har gjort, allt det dumma jag har tänkt och sagt? Ja, det kan vi lita på att Han har. Han lovar det själv i sitt ord: Jesu blod *renar oss från all synd*. (1 Joh. 1:7). Den här förlåtelsen har du och jag fått ta del av redan i dopet (Apg. 2:38).

Som Gud har förlåtit oss ska vi också förlåta varandra

Att Gud förlåtit oss betyder också något för hur vi människor ska leva med varandra. Så

här skriver Paulus i sitt brev till Efesos: *förlåt varandra, så som Gud i Kristus har förlåtit er* (Ef. 4:32).

Ibland kan det vara så att någon gjort något dumt mot oss, och vi känner oss sårade. Då kan det kännas riktigt svårt att förlåta. Det är svårt att vilja förlåta t.ex. en klasskamrat som förolämpat dig inför hela klassen, eller ett syskon som sagt något dumt. Kanske den som gjort oss dumt inte heller riktigt förstår hur elak den varit, och då kanske vi tänker att personen inte förtjänar vår förlåtelse. Men speciellt då får vi minnas vad Gud gjort för oss. Han har förlåtit oss för Jesu skull, utan att vi förtjänat det. När någon gör ont mot oss minns vi: Gud har förlåtit mig, då ska också jag förlåta den som gjort mig illa. Också Josef förlät sina bröder trots att de kanske inte förtjänat det.

När vi läser Fader vår-bönen påminns vi om det här: *”Och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.”* Vi ger vidare det som vi fått av Gud. Vi ska inte lämna och fundera på det som någon gjort mot oss så att vi börjar tänka dåliga tankar om en annan människa. Istället får vi tänka på den förlåtelse som vi har fått av Gud. Det ger oss kraft att förlåta andra.

Richard Eklund

På himmelens strand

En gång på himmelens strand glädjas vi får - Kerran taivahan rannalla juhlitahan

En försommarmorgon då jag kör till arbetet sätter jag på radion för att lyssna till bibelläsningen, som Radio LFF sänder varje morgon. Efter bibelorden kommer en finskspråkig sång, som jag nog hört tidigare, men inte riktigt känner igen. Sången fånglar mig och speciellt refrängens glädjebudskap. Under bilfärden har jag litet svårt att höra orden, men lyckligtvis finns det flera verser. När jag kommer fram blir jag ännu sittande en liten stund i bilen och lyssnar. ”Kerran taivahan rannalla juhlitahan, siel on kyynleet pyyhitty pois.”

”En gång på himmelens strand glädjas vi får, där är tårarna torkade bort.” Sången som en morgon i juni genom radion nådde mina öron är skriven av Yrjö Alarik Nummi år 1915. Sången finns också i Siionin matkalaulut (Surun laaksohon Herrani, peltosi teit). Någon svensk version har jag tyvärr inte hittat. Kanske någon läsare med bättre öra för toner vill hjälpa till med översättningen? Om Gud så vill och Herren dröjer får vi kanske ännu sjunga och lyssna till den här nere.

En gång ordnas en stor skördefest på evighetens strand. Nu växer säd för skördens tid. Ordet om Jesus går ut och ger frukt. Medan säden mognar för skörd har Guds barn ett levande hopp, ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna. Ett arv som förvaras åt oss i himlen tills skördedagen med dess omplantering kommer.

”Herren själv i sin åker har sått, han hjärtats jordmån berett. Och jag fäster mitt hopp vid himmelens strand, bortom jordlivets jäkt och besvär. En gång på himmelens strand glädjas jag får, där är tårarna torkade bort. O min Herre att jag där en gång får ingå och trons lön smaka få.”

Himlen är den plats där Gud regerar. Varför skulle vi då inte redan nu tala, skriva och sjunga om himlen, då Gud genom sin Ande sätter en ny sång i vårt hjärta? Vi behöver dessa himmelska sånger här nere. Sånger som ger oss tröst, glädje och nytt mod under dagens möda, medan vi vandrar vidare mot vårt himmelska hemland. I världen med dess

*O min Herre att jag där en gång får ingå
och trons lön smaka få.”*

gudsfrånvända världsbild sjunger och drömer man endast om den lycka och glädje som man förväntar sig här på jorden. Men när Jesus bor i hjärtat är det redan i himlen. Hjärtats toner stämmer med i den himmelska lovsången.

Den sångskatt som vi har inom väckelsen är dyrbar. Jag är tacksam över att få höra till den generation, som ännu fått växa upp med dessa himmelska sånger, som är ett arv från väckelsens tider. Här på jorden har vi alla inte sångens gåva. Men kanske det är en ännu större gåva att kunna ta till sig budskapet. Hemlandssångerna är en försmak av det som väntar hemma hos Gud i himlen.

Mitt hjärta ständigt sjunger, det kan ej låta bli. Jag längtar att få lära den nya melodi. Må det alltså inte bli så att vi sjunger dessa hemlandets sånger endast på minnesstunder och i dödens närhet. Hemlandssångerna rymmer den frälsta själens längtan. Om dessa sånger glöms bort i vardagen och gudstjänstlivet, kan det bli så att efterkommande generationer förknippar himlen endast med sorg och död. Det är ju inte så, utan himlen är en verklighet redan nu, för den som tror på och följer Jesus.

För en Jesu vän finns det inget mera säkert och fast här i världen än löftet om himmel och salighet för Jesu skull. Allt annat förändras och förgår. Även jorden nöts ut som en klädnad och skall en gång försvinna. Men himlen består för evigt och är den plats som Guds folk skall bosätta sig i Evigheten. Där har vi för Jesu skull en egen arvslott. Och den är aldrig längre bort än ett andetag, eller den sista basunens ljud. Snart är vi där.

Genom att sjunga om hemmet i himlen för kommande släkten, för barn och barnbarn, sätter vi också trons frön i deras barnahjärtan. Vi kan ge vidare det vi själv fick som gåva. Själv fick jag växa upp med dessa himmelska sånger. Ibland fick jag sitta i Faffa Axels famn medan han sjöng: ”*Det blir något i himlen för barnen att få.*” På söndagarna kom Moffa Alarik ibland på besök. Han åter berättade och berättade och jag satt stilla i vrån och lyssnade. Moffa talade om livets älv och himlens sällhet med en sådan inlevelse, att det gjorde intryck på en liten pojke. ”*O vad sällhet då skall bliva när Guds barn får komma hem.*”

Trons gåva är så mycket mera värd än den här världens skatter. Det är så gott att få följa Jesus här. Här nere blandas ibland ändå både sorg och tårar med i den himmelska sången. Må vi ändå nöja oss med den lott vi fått. Som Guds folk vill vi lägga alla våra dagar i hans händer. Men vi ser, vi tror, vi anar och Ordet vittnar därom, att snart börjar den eviga glädjen på himmelens strand.

”Med tårar av blod min Jesus du sådde, från himlen en sådd uti hjärtats mull. Av dig Herre jag ber om skydd på min färd, att fröet får spira för din himmelska värld. En gång på himmelens strand glädjas vi får, där är tårarna torkade bort. O min Herre att jag där en gång får ingå och trons lön smaka få.”

Lycklig resa till den himmelska skördefesten i himmelen! Må vi som enskilda och församling rätt förvalta det himmelska arv vi fått.

Kristian Gäddnäs

Väckelse

Min egen personliga erfarenhet från tiden då lagen anklagade och dömde mig, men också kallade mig till Kristus.

För snart 50 år sedan upplevde jag personligen hur det kändes i mitt hjärta att leva under lagens förbannelse och med domen i mitt eget hjärta. Jag lärde känna Guds stränga ilska på grund av mitt fall och mitt syndiga liv, sedan jag hade lämnat min barndoms Jesus och levt som den förlorade sonen. Jag hade levt ett liv borta från Gud och från fadershemmet över en period av cirka ett år. Jag hade slösat bort hela pappans arv. Det kändes som att jag hade syndat mot både himlen och mot Gud. Det var riktigt tufft för en 21-årig yngling att uppleva ett så starkt kall. Det var nästan som ett ultimatum från Gud när han talade till mitt hjärta och sa: *"Henry, eftersom du vet så starkt och så intensivt att jag kallar på dig, och du hör Min röst så tydligt, så förhärda inte ditt hjärta (Hebr. 3:15). Ångra dig idag, så länge det finns tid, innan det blir för sent!"*

Särskilt kvällen innan jag blev ett Guds barn, upplevde jag praktiskt taget samma sak som Israels folk när de var på flykt ifrån Faraos stora armé, som jagade dem med stor ilska. Hotet närmade sig dem och fienden kom närmare och närmare. Och israeliterna hade

inga flyktvägar. Havet var framför dem och var den enda flyktvägen, men det hade samtidigt betytt död för dem (2 Mos 14). Snart är det för sent, och det är ute med oss, tänkte de kanske. Då greps Israels armé av stor fruktan, och de kallade på Herren.

Natten till den 14.5.1972 tänkte jag på just den här specifika händelsen och jag såg absolut inga möjligheter längre. Där låg jag ensam och hjälplös i en liten barack utan att sova. Jag grät mina tårar av sorg. Mina kristna föräldrar och syskon var hundratals kilometer bort. Jag hade ingen telefon och mobiltelefoner var inte uppfunna på den tiden. Om jag inte får hjälp, kommer jag att gå vilse, tänkte jag. Och allt var bara mitt fel.

Då gav jag ett löfte till Gud: *"om jag vaknar imorgon bitti överlämnar jag mitt liv till Herren, ifall du Herre kommer att ta emot mig och om du ger mig barmhärtighet".* Och jag suckade och bad: *"Gode Gud, ge mig ångerfullhet! Skicka mig den hjälp jag behöver så att jag kan bli ett Guds barn och få min synd utplånad."* Jag var medveten om att jag inte kunde bli kristen på tumanhand med Gud, utan jag behövde hjälp av någon som redan var kristen. Åtminstone var det så för mig. Så här kallade jag på Herren, och bad i min nöd

om frälsning, men på mitt enkla sätt där och då. Kanske inte med så många ord, men från hjärtats djup.

Jag kommer aldrig att glömma en sådan stark kallelse från Gud, för den var så tydligt och så intensiv. Jag kände Guds kärleksfulla kallelse, medan mitt eget hjärta och mina många synder dömde mig. Kanske inte bara konkreta synder som jag hade gjort, men särskilt förnekelsens synd. Detta trots att det inte fanns några människor som dömde mig eller anklagade mig för mitt fall och min synd, förutom Guds kallelse i mitt hjärta. Satan fördömde mig dock starkt och pekade på min hopplösa situation.

Även om Gud kallade mig, fanns det inget fördömande från hans sida. Hans kall var alltid det starkaste när jag var helt ensam, då allt var helt tyst utan någon form av yttre störningar, och mäktigast på natten. Ingen annan än jag själv kunde märka det, tror jag. Och själv försökte jag gömma det så gott jag kunde, så ingen skulle upptäcka det eller börja fråga mig varför jag var så orolig och deprimerad.

På sätt och vis kände jag nog att Gud kanske var arg på mig för att jag helt medvetet vänt honom ryggen. Lyckligtvis hade jag en positiv gudsbild och trodde och hoppas att Gud var riktigt god och kärleksfull som förhoppningsvis skulle ha barmhärtighet med mig. Därför hade jag en dold längtan efter Gud i mitt inre, även om jag också fick uppleva en del av Guds

vrede då han väckte mitt samvete genom sin lag och genom sin tjänare Mose.

Trots allt tackar jag Gud för att han genom Mose och lagen var arg på mig, eftersom detta inte var det sista jag fick uppleva. Men det var Guds sätt att väcka mig och kalla på mig. Jag tror att bruset runtomkring mig, världslig musik i bilen och ofta på arbetsplatsen, ett syndigt liv i sus och dus höll mej bland följeslagaren flock. Ljudnivån, och ljud av olika slag, var så hög att jag inte hörde Guds kallelse. Lyckligtvis hade jag en positiv gudsbild och trodde och hoppades att Gud var riktigt god och kärleksfull som förhoppningsvis skulle ha barmhärtighet med mig.

Mest av allt tackar jag Gud för att hans ilska upphörde, och att han tröstade mig så ljuvligt med evangeliet och det faktum att hans son Jesus Kristus förvandlade mig så jag fick frälsning och evigt liv (Jes. 12:1-2). Den 14 maj 2021 - för tre dagar sedan - var det 49 år sedan jag upplevde denna mäktiga Guds kallelse i mitt hjärta. Och dess större blev kontrasten när jag fick uppleva den stora glädjen att bli ett Guds barn bara en halv dag efter det.

Allt detta är verkligen något det finns en stor anledning att tacka Gud för!

Henry Bårdsen,
Alta

Ny människorättsorganisation har grundats i Finland

PRESSMEDDELANDE 23.6.2021

En ny människorättsorganisation har grundats i Finland, Yttrande- och religionsfrihet r.f.

Dess ändamål är att främja och övervaka förverkligandet av yttrande- och religionsfriheten i Finland. Organisationen framhäver friheten att uttrycka sig och utöva kristen tro och övertygelse som grundar sig på Bibeln.

Detta inbegriper rätten att offentligt presentera bibliska texter samt att i praktiken verka och uttrycka sin på dem baserade övertygelse. Föräldrarna skall också ha rätt att försäkra sig om att barnen får en uppfostran enligt sin tro och övertygelse.

Grundandet av organisationen bottnar i en gemensam oro över den försvagade situationen med yttrande- och religionsfriheten i Finland. Särskilt åtal mot riksdagsledamot Päivi Räsänen har väckt oro och frågor om vad en vanlig finsk kristen medborgare kan göra för bevarandet av yttrande- och religionsfriheten. Nu har vi en konkret kanal där vi tillsammans kan föra fram denna oro”, säger föreningens nyvalda ordförande Santeri Marjokorpi.

Organisationens verksamhet grundar sig på de grundläggande rättigheter som definieras i Finlands grundlag samt på FN:s allmänna deklaration om mänskliga rättigheter, särskilt stadgandet om tanke-, samvets- och religionsfrihet i artikel 18 och i om rätten till undervisning i artikel 26.

Föreningen är en medborgarorganisation, där endast ordinarie personmedlemmarna har rösträtt. Förbund och stiftelser kan bli understödsmedlemmar. De grundande medlemmarna i föreningen kommer i mycket bred omfattning från olika kyrkosamfund och andliga gemenskaper.

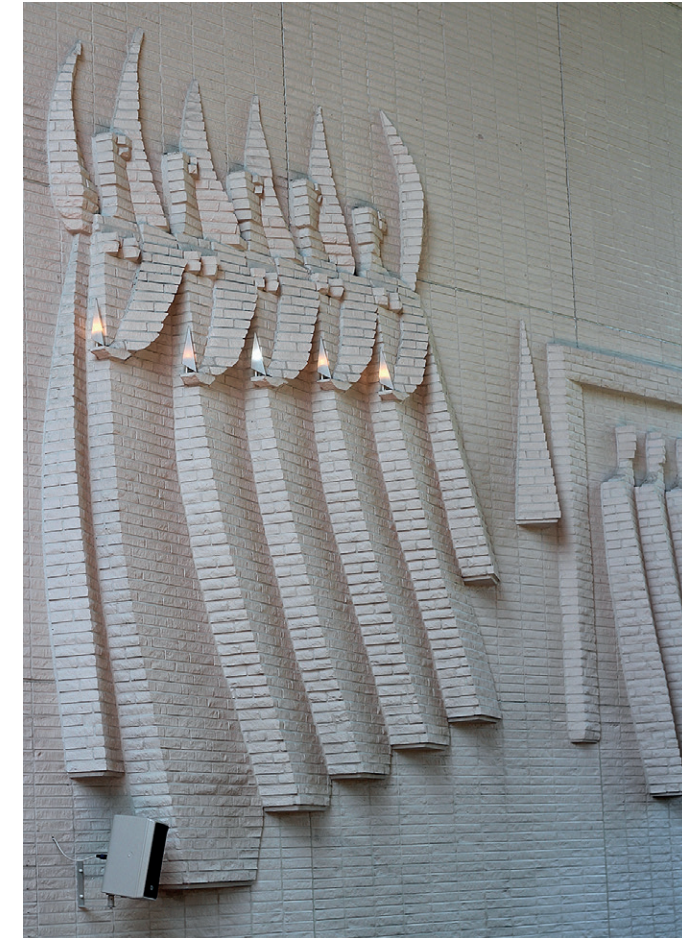
”Vi anser det beklagligt att en sådan här organisation behövs. Vi är dock redo att handla. Vi kallar personer från olika kristna samfund med i organisationen. Det är viktigt att man verkar för en kristen världsåskådning nu när man systematiskt försöker minska dess livsrum i det finländska samhället”, säger Marjokorpi

Organisationen deltar i samhällsdebatten genom att försvara yttrande- och religionsfriheten. Förutom ställningstaganden och tillställningar kan den också ordna med stöd åt dem vars rättigheter har kränkts eller ifrågasatts. Organisationens verksamhet har börjats och det är möjligt att anhänga om medlemskap.

Tilläggsuppgifter:

Föreningens ordförande Santeri Marjokorpi
tel. 040 8286103, santeri.marjokorpi@sti.fi
sananjauskonnonvapaus.fi

Blankett för medlemsanmälan, se
www.sananjauskonnonvapaus.fi.

BILAGA 1: FN konventionen ” Allmän förklaring om de mänskliga rättigheterna” artikel 18 och 26:3

Artikel 18.

Var och en har rätt till tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet. Denna rätt innefattar frihet att byta religion och trosuppfattning och att, ensam eller i gemenskap med andra, offentligen eller enskilt, utöva sin religion eller trosuppfattning genom undervisning, andaktsutövning, gudstjänst och religiösa sedvänjor.

Artikel 26:3

Rätten att välja utbildning för barnen tillkommer i första hand deras föräldrar.

BILAGA 2. Styrelsens medlemmar

Santeri Marjokorpi, ordförande
Soili Haverinen, viceordförande
Aulis Ansaharju
Jarmo Kalliola
Susanna Koivula
Pekka Lahdenperä
Jari Leppänen
Marja-Kaarina Marttila
Tapio Puolimatka
Vesa Pöyhtäri
Timo Soini
Kari Teittinen
Mika Yrjölä

Radio LFF

-en radiokanal med evangelium

Radio LFF är en luthersk radiokanal, som vill tjäna åhörare med en klar Guds ords undervisning. Såsom vår Herre är "Nåd och Sanning", så vill också vi återspegla det som vår Herre Kristus är, och det som han har lärt, genom sina heliga apostlar.

Vårt programutbud innehåller bland annat:

- sammankomster och gudstjänster
- andakter
- Bibel-timme
- själavård
- tema som berör familj och äktenskap
- kristendomshistoria
- intervju och lunchprogram med varierande tema
- barnprogram
- program för ungdomar
- aktuellt
- engelskspråkigt program
- finskspråkigt program (för det mesta på torsdagar)
- musik

Programkalendern finns på lff.fi/radio-lff/. Programmen sparas på Radio LFF:s Soundcloud, där man kan lyssna på programmen i efterhand. Länken till Soundcloud är: soundcloud.com/radiolff.

TILLSAMMANS MED KRISTUS

KYRKHELG NORD
DEN 17-19 SEPTEMBER 2021
KARLEBY, LARSMO OCH VASA

FREDAG 17.9

- 19.00 Inledningsmöte från Larsmo
Gemenskapens grund. Timo Saitajoki, Jukka Norvanto och Nina Åström.
- 21.30 Ungdomsmässa från Larsmo.
Anna och Magnus Dahlbacka. Max-Olav Lassila.

LÖRDAG 18.9

- 13.00 Bibelstudium från EC i Vasa
Gränslös gemenskap. Jukka Norvanto.
- 14.30 Seminarium från EC i Vasa
Lär dem att hålla allt! Vad menas med det?
Albert Häggblom och Leif Nummela.
Moderator: Dana Fagerholm.
- 16.00 Seminarier i Karleby (på plats):
- *Yttrandefrihet i dagens samhälle* Päivi Räsänen (strömmas direkt och spelas in)
 - *När fasaden rämningar* Sven Nyman (spelas in och sänds senare)
- 19.00 Festkväll från Karleby. Välkommen hem!
Leif Nummela, Johan Candelin,
Kristoffer Streng & Church Hill Boys.
- 21.30 Ungdomsmöte från Karleby
Trons fyra ben (Apg 2:42). Torsten Sandell.

SÖNDAG 19.9

- 10.00 Seminarium från Karleby
Väckelse i muslimvärlden. Varför? Torsten Sandell.
- 12.00 Festmässa från Karleby. *Jesus ger liv.*
Jukka Norvanto. Separata gudstjänster
i Larsmo kyrka och i Roparnäs kyrka i Vasa.

Programmet är dels digitalt, dels fysiskt på alla tre orter.
Barnprogram ordnas.

www.kyrkhelg.fi

Prenumerationsavgiften för Sions Missionstidning

Finland 37 €, gåvoprenumeration 24 €
Sverige 390 kr, gåvoprenumeration 282 kr
Norge 370 kr, gåvoprenumeration 282 kr
Övriga 37 € + porto
Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.
LFF erbjuder tidningen gratis under ett år till
nygifta par.

Prenumerationer och beställningar:

info@forsberg.info
Tel. +358 6 788 8800 kl. 8-16

Prenumerationer i Sverige:

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,
95334 Haparanda
Tel. +46 9 2261041.
hans.rahkola@gmail.com

Prenumerationer i Norge:

Sara Olsen, Borrassveien 17
9517 Alta
Tel +47 91165805

Adresskorrigeringar

info@forsberg.info
Obs. Flyttningsanmälan till Magistraten
gäller enbart officiella instanser, inte
tidningsprenumerationer.

Fakturerings

Antero Heikkilä
antero.heikkila@multi.fi
Tel. 0500 260 539

Taltidning

Sions Missionstidning finns även som
taltidning på CD. Prenumerationspriset
är detsamma som för papperstidningen.
Kontaktperson för taltidningen:
Vesa Pöyhtäri
Tel. 044-2175410
vesa.poyhtari@lff.fi

*Se, över allt den räcker,
din allmakt, Herre Gud!
Till liv du blomstren väcker,
de vissnar på ditt bud.
Du fälten skönt bekläder,
att de sin grönska bär,
du dem till skörd bereder
när så din vilja är.*

*Så till förvandling skrider
den ljusa sommardag.
Så växlar årets tider
allt efter ditt behag.
Ett enda blott förbliver
så som det alltid var:
den nåd du, Herre, giver
ej någon växling har.*

*Du låter rikt den flöda
till allt som lever här,
välsignar årets gröda,
att den tillräcklig är.
Så får vi skåda trygga
mot tid som förestår
och vår förtröstan bygga
på dig, o Fader vår.*